

[Einer-Jensen.]

at hjælpe under nogenlunde normale Forhold, slet ikke under en Krisetid som den, vi nu befinder os i. Det Forsikringssystem, som Arbejdsløshedsloven bygger paa, har Venstre i sin Tid, da vi fik den første Lov, været med til at gennemføre, og Venstre har ved mange mange Lejligheder fremholdt dette, at Arbejdsløshedsloven var en Forsikringslov, og at man maatte kræve væsentlige Bidrag fra Arbejdsløshedskassernes Medlemmer. Men det vil jo ikke være muligt for Medlemmerne, efterhaanden som Krisen trækker ud, stadig at opretholde deres Medlemsskab, fordi det naturligvis medfører væsentlige Udgifter for dem, og den Understøttelse, de oppebærer, navnlig oppebærer som social Understøttelse, er i mange Kommuner af en saadan Størrelse, at de ikke har Raad til at betale Kontingent. Det har altid været min Opfattelse, at man ønskede at bevare Medlemmerne i Arbejdsløshedskasserne. Vi har jo ved adskillige Lejligheder hørt den Bebrejdelse, ikke mindst fra Venstre, at vi slettede Medlemmerne, saa snart de ikke betalte Kontingent til Arbejdsløshedskasserne, og derved drev dem ud af Kasserne. Jeg erindrer om, at da vi i 1932 forhandlede om Arbejdsløshedsloven, satte Venstre meget stærkt ind paa, at Medlemmerne skulde have et vist Antal Uger kontingentfrie. Vi gik den Gang ind paa Bestemmelsen om de 13 Ugers Kontingentfrihed, netop ud fra den Betragtning, som vi var enige med Venstre i, at det havde Betydning for Arbejdsløshedsforsikringen og i det hele taget for det danske Samfund at bevare de flest mulige af Arbejdsløshedskasemedlemmerne inden for Rækkerne selv i Krisetider, og at man derfor havde Pligt til at hjælpe dem. Men nu da Krisen har været flere Aar og har ført til, at mange Tusinde er uden Understøttelse, vil de paagældende, som mange Steder faar en social Hjælp, der er saa ringe, at det ikke er dem muligt at betale Kontingenter, utvivlsomt glide ud af Arbejdsløshedskasserne. Det Hensyn, som Venstre i 1932 krævede, at vi skulde tage til de arbejdsløse, ser man altsaa nu ganske bort fra. De, der ønsker at bevare Arbejdsløshedsforsikringen, har i Virkeligheden Pligt til her at give en Haandsrækning.

I Betænkningen peger Venstre paa, at Arbejdsløshedskasserne i Henhold til Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4, kan faa Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen. Jeg gør opmærksom paa, at selv om man faar denne Dispensation, hjælper det jo ikke Medlemmer, der er faldet for andre

Bestemmelser i Loven og ved dette Forslag skulde have en Haandsrækning. Venstre peger videre i Betænkningen paa den Formue, som Kasserne har skabt sig i det sidste Par Aar. Man siger, at med Henblik paa Kassernes Formueforhold foreligger der ingen Tvangssituation. Det er mærkeligt, at det netop er Venstre, der peger herpaa; jeg forstaar det ikke, for i tidligere Tid bebrejdede man altid Kasserne, at de ikke havde skaffet Midler til Veje, saa at de var i Stand til at opfylde deres forsikringsmæssige Pligt. Jeg kan sige, at en af den nuværende Arbejdsdirektørs fornemste Op-gaver har været at presse Kontingenterne op for at skaffe en saadan Formue til Veje, at der virkelig var forsikringsmæssig Dækning. Tidligere var det jo saaledes, at en kort Kriseperiode førte med sig, at adskillige Arbejdsløshedskasser maatte melde sig hos Staten og søge Laan. Jeg peger paa, at for saa kort Tid siden som i 1932—33 maatte Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse hos Staten optage et Laan paa 6 Mill. Kr. for overhovedet at kunne klare sine forsikringsmæssige Forpligtelser. Det er rigtigt, at Arbejdsløshedskasserne i de sidste Par Aar baade i Kraft af den mindre Arbejdsløshed og i Kraft af de store Kontingenter har været i Stand til at skabe sig en Formue. Vi er gaaet ind paa den Tanke, som naturligvis er rigtig, at af Hensyn til hele det forsikringsmæssige bør Arbejdsløshedskasserne have Beholdninger, der gør det muligt at klare selv en Krisesituation, men saa forekommer det mig at være urimeligt, at man nu peger paa, at denne Formue kan bruges i den ekstraordinære Situation, vi befinder os i. Det er i alt Fald i Strid med Forudsætningen. Det er i Virkeligheden at snigløbe Tillidsmændene inden for Arbejdsløshedskasserne, naar man nu, fordi Arbejdsløshedskasserne har skabt sig ikke en tilstrækkelig Formue — det er saa langt fra —, men dog en Formue, giver Anvisning paa, at man kan bruge af denne Formue. Det er i Virkeligheden at sætte de Tillidsmænd, som efter et alvorligt Pres fra Arbejdsdirektøren har medvirket til Forhøjelse af Kontingenterne, i en Situation, der er mindre behagelig for dem. Menselv om man nu peger paa denne Bestemmelse, vil der jo være adskillige Kasser, der mangler Midler til at søge denne Dispensation, fordi de ingen Mulighed har for at opfylde de Forpligtelser, der følger med Dispensationen.

Naar der har været Mulighed for at skabe en Formue i Arbejdsløshedskasserne i de sidste Par Aar, er det jo paa Grund af